

MYÖS-„YHDISTÄJIÄ“

Puolalaisten sosialidemokraattien (Rosa Luxemburg, Tyszka ja kumpp.) Berliinin ryhmä, jonka puolalaiset sosialidemokraattiset työläiset ovat päättäväisesti hylänneet, ei taltu millään. Se nimittää itseään yhä edelleen Puolan sosialidemokratian „Päähallinnoksi”, vaikkei yksikään ihminen koko maailmassa voisi sanoa, mitä tämä puoluetta *vailla oleva* surkea „Hallinto” oikeastaan „hallitsee” ¹¹³.

Varsovan ja Lodzin sosialidemokraattityöläiset ovat jo kauan sitten ilmoittaneet, ettei heillä ole mitään yhteistä mainitun Berliinin ryhmän kanssa. Valtakunnanduuman vaalit Varsovassa ja vakuutuskampanjan kulku Varsovassa osoittivat kaikille ja jokaiselle, että Puolassa on olemassa vain yksi sosialidemokraattinen järjestö, se, joka julisti jyrkästi, ettei se tunnusta „Päähallintoon” kuuluvia hajottajia ja parjaajia. Riittää, kun tämän „Hallinnon” uroteoista mainitaan vain yksi: tuo herrasväki julisti *perusteettomasti*, että Puolan sosialidemokraattisten työläisten tukijärjestö — Varsovan järjestö — on „ohranan pauloissa”. Siitä on kulu-
nut vuosi. „Hallinto” ei ole millään todistanut iljettävää syytöstään. Jo yksin siinä on tietysti ollut kylliksi, ettei yksikään rehellinen työväenliikkeen toimihenkilö ole halunnut olla kerrassaan missään tekemisissä Tyszkan ryhmän gentlemannien kanssa. Kuten lukija näkee, taistelumenetelmensä suhteen nämä herrat eivät eroa paljoakaan meidän Martoveista, Daneista ja kumpp. ...

Ja nyt tämä sama ryhmä, *kaikkien* Puolassa toimivien puolueiden leimaamien henkilöiden ryhmä, on päättänyt

pelastaa Venäjän työväenliikkeen. Rosa Luxemburg on tehnyt Kansainväliselle sosialistiselle toimistolle¹¹⁴ ehdotuksen, että käsiteltäisiin kysymys yhtenäisyyden palauttamisesta Venäjällä. Eräänä motiivina on se, että „Leninin ryhmä” näettekös saattaa aikaan hajaannusta Puolan sosialidemokratiassa.

Tällä lausunnollaan Berliinin ryhmä paljasti itsensä heti täydellisesti. Bolshevikit, kuten tunnettua, käyvät käsi kädessä puolalaisten sosialidemokraattisten työläisten kanssa, jotka ovat hylänneet tuon juonittelijain ryhmän. Tämä ei anna yön eikä päivän rauhaa surullisen kuuluisalle „Hallinnolle”, ja siitä onkin ollut seurauksena koko se „yhdistämis”-kampanja, joka pantiin alulle hyökkäilemällä venäläisiä marxilaisia vastaan ja jonka tarkoituksena on tukea venäläisiä likvidaattoreita.

Rosa Luxemburg ei olisi sellaista tehnyt, elleivät „asiat olisi hullusti”. Aikoinaan yksinpä hänenkin ryhmänsä kiel-täytyi menemästä likvidaattorien luo tekemään „elokuun” sovintoa.

Mutta nyt tämä poliittisen vararikon kärsineiden ryhmä-kunta, joka periaatteettomuutensa ja juonittelunsa takia on menettänyt kaiken merkityksensä niin Puolan kuin Venäjän-kin työväenliikkeessä, tarrautuu likvidaattorien takinliepei-siin. Tietysti „Leninin ryhmä” osoittautuu nyt vikapääksi kaikkiin kuolemansynteihin, ja sen vuoksi... sen vuoksi täytyy hinnalla millä hyvänsä yhdistyä tämän ryhmän kanssa. Vanha juttu!..

Entä millä tavalla venäläiset marxilaiset itse asiassa suhtautuvat siihen, että Venäjällä olevia erimielisyyksiä käsi-teltäisiin Kansainvälisessä sosialistisessa toimistossa?

Mikäli tiedämme, he tulevat olemaan varsin mielissään, jos onnistutaan saamaan aikaan se, että länsieurooppalaiset toverit pääsevät selville kiistojemme olemuksesta. Olemme kuulleet, että venäläiset marxilaiset ovat puolestaan tehneet Kansainväliselle sosialistiselle toimistolle esityksen, että se käsittelee myös kysymyksen Puolan sosialidemokratiassa tapahtuneesta hajaantumisesta ja Tyszkan ryhmän häpeälli-sistä edesottamuksista Puolan todellisia työväenjärjestöjä kohtaan. Marxilaiset ovat sangen mielissään, jos Kansain-väläinen toimisto ottaa käsiteltäväkseen myös 6 ja 7 edusta-jan väliset erimielisyydet. Ulkomaalaisten tovereiden rat-kaistavaksi asetuu samalla kertaa kysymys, täytyykö

parlamenttiryhmän alistua työväenpuolueelle vai päinvastoin, täytyykö työväenpuolueen alistua duumaryhmälle.

Marxilaiset ovat sitäkin tyytyväisempiä, jos hyväksytään Rosa Luxemburgin esitys venäläisten yhteenliittymistä koskevan kysymyksen ottamisesta vuonna 1914 Wienissä kokoontuvan kansainvälisen kongressin päiväjärjestykseen.

Uusi Internationale on kahdesti asettanut kansainvälisissä kongresseissa tällaisia kysymyksiä. Ensimmäisellä kerralla — Amsterdamissa vuonna 1904 — oli esillä kysymys yhtenäisyyden aikaansaamisesta Ranskassa. Kongressi käsitteli *syvällisesti* guesdeläisten (marxilaisten) ja jauresilaisten (revisionistien) välisen kiistan perussyyt. Se *tuomitsi* jauresilaisten linjan — heidän osallistumisensa porvarillisiin ministeristöihin, sovinnon teon porvariston kanssa j.n.e. Ja tämän *perusasiaa* koskevan päätöksen nojalla se kehotti taistelevia puolia yhdistymään.

Toisella kertaa — Kööpenhaminassa vuonna 1910 — asetettiin kysymys tshekkiläisten ja itävaltalaisien keskuudessa tapahtuneesta hajaantumisesta. Kongressi otti taaskin kiistan sen *olemuksen* kannalta. Se asettui vastustamaan tshekkiläisten separatistien „bundilais-nationalistisia” periaatteita ja otti sen kannan, että saman maan sisällä toimivien työväen ammattiliittojen *ei* pidä rakentua kansallisen periaatteen mukaan. Tämän itse kiistan *olemusta* koskevan päätöksen pohjalla kongressi kehotti molempia puolia yhdistymään. (Tulkoon sanotuksi, että tshekkiläiset bundilaiset eivät alistuneet Internationalen päätökseen.)

Jos Venäjän kysymys otetaan esille, niin Wienin kongressi epäilemättä sanoo sanansa „maanalaisuuden” merkityksestä tällaisessa maassa kuin on nyky-Venäjä, siitä, täytyykö marxilaisten näissä oloissa pitää lähtökohtanaan „evoluution” perspektiiviä *vai* „typistämättömän” tien perspektiiviä j.n.e. Joka tapauksessa on mielenkiintoista kuulla Internationalen mielipide kaikesta tästä...

Mutta siihen on valitettavasti vielä pitkä aika. Toistaiseksi meillä ei ole muuta kuin Rosa Luxemburgin ja Tyszkan berliiniläisen ryhmän kiukkuinen, mutta voimaton esiintyminen. Neuvomme hra F. D:ia käyttämään toden teolla hyväkseen tätä esiintymistä marxilaisia vastaan ja likvidaattoruuden puolustamiseksi. Vaikka likvidaattorien sanomalehdissä onkin jo kerrottu tämän berliiniläisen ryhmän

häpeällisistä seikkailuista puolalaisia työläisiä vastaan käydyssä taistelussa, niin hätätilassa hra F. D. on tietysti karkäs juomaan tästäkin... uudesta lähteestä.

Ja venäläiset työläiset sanovat: *me* luomme itse yhtenäisyyden omilla venäläisissä työväenjärjestöissämme. Ja me vain nauramme voimattomille juonitteluille.

„Za Pravdu” № 36,
marraskuun 15 pnä 1913

Julkaistaan „Za Pravdu” lehden
tekstin mukaan
